

5.2. SOROK A POLGÁRI FORRADALOMRÓL

A *rendi* társadalomban a dominánsok családilag, mondhatni genetikusan örökölték és örökítették kiváltságos hatalmi helyzetüket. A kiváltságos rend tagjain kívül senki, még a (szintúgy örökíthető) gazdasági potencia birtokosai sem lehettek soha dominánsok.*

A francia forradalom az a fordulat, amelytől fogva a politikai kiváltságért (a hatalomért) ismét személyesen kell megküzdeni.

A francia forradalom meztelenül, leplezés nélkül szemlélteti a dominanciaharcot. A politikai hatalom erőszakos újrafelosztásáról volt szó; életre-halálra ment a dolog; meg kellett ölni a királyt, meg kellett ölni minden riválist – ezért olyan iszonyatos a francia forradalom története.

A „liberté” tehát a dominanciaharcban való személyes részvétel joga. Kivétel nélkül minden polgár megkapta ezt a jogot.

A demokrácia eszerint visszatérés az emléshordákra általánosan jellemző személyes, egyéni dominanciaharchoz.

Ez azonban csak a látszat, a ködösítés, az „égalité”.

Mert a demokráciában a hatalom ma már csakis jól szervezett érdekszövetségek (politikai pártok) dominanciaharcával szerzhető meg. Ahhoz tehát, hogy egy demokratikus társadalomban valaki domináns helyzetbe jusson, előbb saját pártjában kell domináns helyzetet kivívnia. Fickó legyen a talpán! Az emléshordákhoz képest most már kétszeres szelektív szűrő működik itt.

A gazdasági potencia viszont mindmáig családilag (mondhatni

* Előbb főnemességet kellett szerezniük – lásd a Mediciek.

genetikusan) öröklődik, s szól bele döntően a „kollektív” politikai harcba.

Előbb főleg a hatalom járt gazdagsággal, ezentúl főleg a gazdagság hatalommal. Nem cseber, hanem veder.

Így jött létre tehát a polgári társadalom.

Megjegyezném még, hogy az állammonopolista kísérletben, a „kommunista” újrendiségben ismét a hatalom járt gazdagsággal. Most az a törekvés, hogy ezt ismét visszafordítsuk.

Cseberből vederbe ismét.